

S
A
D
I
E

3. Zmrzlinář plánuje naši smrt

Zvláštní, jak snadno dokáže člověk zapomenout na to, že mu hoří ruka.

Jo, pardon. Tady Sadie. Nemyslel sis přece, že nechám bráchu žvanit věčně, co? *Tak* strašné prokletí si nezaslouží nikdo.

Dorazili jsme zpátky do brooklynského domu a všichni se nahnuli ke mně, protože jsem měla ruku přilepenou k hořícímu svitku.

„Mně nic není!“ tvrdila jsem. „Postarejte se o Jas!“

Upřímně, občas mi kapka pozornosti nevádí, ale tady nešlo o mě. Přistáli jsme na střeše domu, který je sám o sobě divná atrakce – pětipatrová kostka z vápence a oceli, něco jako křížec mezi egyptským chrámem a uměleckým muzeem, usazený na vršku opuštěného skladu na brooklynském nábřeží. Nemluvě o tom, že to sídlo poblíkává magií a pro normální smrtelníky je neviditelné.

Celý Brooklyn pod námi byl v plamenech. Jak jsme letěli z muzea, zůstávala za tím mým otravným kouzelným svitkem široká stopa přízračných plamenů. Nic doopravdy nehořelo a ty plameny nepálily; ale stejně jsme vyvolali dost slušnou paniku. Sirény kvílily. Lidí se tlačili na ulicích a zírali na planoucí střechy. Kolem kroužily helikoptéry s reflektory.

A jako by to nestačilo, brácha se potýkal s gryfem, pokoušel se mu odvázat rybářskou loď z krku a bránil té nestvůře sežrat naše učedníky.

A k tomu Jas, naše hlavní starost. Poznali jsme, že pořád dýchá, ale vypadalo to, že je v nějakém kómatu. Když jsme jí otevřeli oči, plály bíle – a to *nebývá* dobré znamení.

Během cesty lodí na ni Khufu zkusil nasadit něco ze své proslulé paviání magie – plácal ji po čele, vydával různé nechutné zvuky a snažil se jí nacpat do pusy bonbon. Určitě si myslel, že jí pomáhá, ale na jejím stavu to nic nevylepšílo.

Teď se jí ujal Walt. Opatrně ji zvedl a položil na nosítka, přikryl dekami a hladil po vlasech, zatímco se sbíhali naši další učedníci. Nevadilo mi to. Vůbec mi to nevadilo.

Ani trochu mě nezajímalo, jak je hezký v měsíčním světle, jaké má v tom triku bez rukávů svalnaté ruce, jak se dnes držel za ruce s Jas, ani...

Pardon. Nějak jsem se zamotala v myšlenkách.

Plácla jsem sebou do zadního rohu střechy a připadala si úplně vyždímaná. Pravá ruka mě svédila od toho dlouhého držení papýru. Kouzelné plameny mě lechtaly na prstech.

Zašmátrala jsem v levé kapse a vytáhla voskovou figurku, kterou mi dala Jas. Byla to jedna z jejích léčivých sošek, používala je na vyhánění nemocí a prokletí. Voskové figurky obvykle nepřípomínají nikoho konkrétního, ale s touhle si Jas vyhrála. Očividně měla sloužit k léčení jedné jediné osoby, což znamenalo, že bude mít víc síly a měla by se ušetřit na nějakou příležitost, kdy půjde o život. Poznala jsem kudrnaté vlasy, tvář, meč v rukou. Jas jí dokonce napsala hieroglyfy na prsa jméno: *CARTER*.

Budeš to brzo potřebovat, řekla mi.

Pokud jsem věděla, Jas nebyla věštkyně. Neuměla předvídat budoucnost. Tak co tím myslela? Jak mám vědět, kdy figurku použít? Hleděla jsem na miniaturního Cartera a měla strašlivý pocit, že mám bratrův život doslova v rukou.

„Jsi v pořádku?“ ozval se ženský hlas.

Rychle jsem figurku schovala.